

N:o 90.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 24 Maj 1873.
— — — — Andra Kammaren den 24 — —

Riksdagens underderdåniga Skrifvelse, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga proposition med förslag till författning angående utsträckt tillämpning af straffarbetes verkställande i enrum.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 43.)

S. A. K.

Uti nådig proposition den 28 sistlidne Mars har Eders Kongl. Maj:t till Riksdagens antagande föreslagit en så lydande »Förordning angående utsträckt tillämpning af straffarbetes verkställande i enrum.

Utöfver hvad förordningen den 21 December 1857 innehåller angående straffarbetets verkställande i enrum förordnas som följer:

Den, som är dömd till straffarbete på viss tid utöfver två år, skall, der så ske kan, vid bestraffningens början hållas i enrum en sjettedel af den ådömda strafftiden, dock icke under sex eller öfver tolf månader. Uppkommer vid bestämmandet af tiden för cellstraffet brutet månads- eller dagatal, tages detta icke i beräkning. För den tid straffet sålunda verkställs i enrum skall från återstående strafftiden afdragas en tredjedel af den tid, hvarmed cellstraffet öfverskjuter tre månader; uppkommer vid afdragets bestämmande brutet månadstal, räknas en tredjedels månad till tio dagar.

Den, som är dömd till straffarbete på lifstid, skall ock, der så ske kan, vid bestraffningens början hållas i enrum tolf månader.

I öfrigt gälle om straffarbete i enrum enligt denna förordning hvad ofvannämnda förordning den 21 December 1857 i derå tillämpliga delar stadgar.»

Till denna nådiga framställning har Riksdagen lemnat sitt bifall; hvilket Riksdagen härigenom får i underdånighet tillkännagifva.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 24 Maj 1873.

N:o 91.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 24 Maj 1873.
 — — — — Andra Kammaren den 24 — —

*Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående ändring af 2 kap.
 19 § strafflagen.*

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 43.)

S. A. K.

Vid innevarande Riksdag hafva särskilda förslag blifvit väckta, åsyftande förkortning af den tid, hvarunder den såsom påföljd för vissa brott stadgade förlust af medborgerligt förtroende må kunna ådömas. Till stöd för en sådan lagförändring har hufvudsakligen framhållits: det hinder emot erhållande af tjenst eller annat stadigvarande arbete, som förefinnes i vanfrejdsbetyg; den fara för samhället, som uppkommer deraf, att arbetsvilliga personer för försonade felstegs skull afvisas från arbetsgifvare; det ökade lidande, som tillskyndas den, hvilken genom sjelfva
straffet